

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Măndiță

Difuzare: .

EDITURA
AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **oferte speciale**.

Tipărit la **NEKTARIOS** Botoșani
www.nektarios.ro
Mobil: 0733-580001

Protos. Nicodim Măndiță / *Cele zece porunci
explicate pe înțelesul tuturor* – VOLUMUL VI
ISBN general: 978-973-8440-91-3
ISBN vol. VI: 978-606-8654-05-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Nicodim Măndiță, ieromonah
Cele 10 porunci explicate pe înțelesul tuturor /
protos. Nicodim Măndiță – București: Agapis, 2014-
10 vol.
ISBN 978-973-8440-91-3
Vol. 6.: Porunca a 6-a. – 2015. – ISBN 978-606-8654-05-8
241.6

Protos. Nicodim Măndiță

CELE ZECE PORUNCI explicate pe înțelesul tuturor

PORUNCA a VI-a:
„Să nu ucizi”

Editura **AGAPIS** • 2015

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	5
Introducere	7
Explicarea Decalogului.....	14
Porunca a VI-a	18
Cine urăște pe aproapele ucide prin gândul de răzbunare.....	19
Dorința de a fi răzbunați pentru răul suferit, ne lipsește de cunună.....	22
Asocierea celor răi pentru distrugerea credincioșilor, este pedepsită cumplit.....	24
Ura și cruzimea față de oameni și chiar față de animale, se răzbună sever	40
Păcatul uciderii.....	47
Uciderea cu voie	53
Uciderea fără voie.....	55
Cum tratează Teologia Morală Ortodoxă, omuciderea, sinuciderea și duelul?.....	56
Morala creștină condamnă categoric sinuciderea, automutilarea și eutanasia.....	64
Maltusianismul și neomaltusianismul; combaterea lor	74
Uciderea prin grăirea de rău sau ponegrire.....	78
Cât de cumplite sunt chinurile conștiinței ucigașilor!	81
Uciderea pruncilor în pântece prin avort sau anticonceptive.....	87
Mamele ce nasc devin regine, iar copiii născuți le sunt cununa.....	91
Lupta părinților denaturați contra pruncilor lor	93
Avortul – rana de moarte a iubirii	111
AVORTUL, ULTIMA ETAPĂ A NIMICIRII IUBIRII CONJUGALE	111
ATITUDINEA BISERICII ORTODOXE FAȚĂ DE AVORT	112
AVORTUL ÎN PERSPECTIVA RESPONSABILITĂȚII ȘI A CULPEI	113
MOTIVELE RELIGIOS-MORALE ALE CONDAMNĂRII AVORTULUI DE CĂTRE	

BISERICA ORTODOXĂ 114

TEMEIURILE METAFIZICE ALE SPIRITUALITĂȚII SUFLETULUI OMENESC,
SUFLET CREATOR AL UNUI UNIVERS PERSONAL ÎN VIAȚA PRUNCULUI
NENĂSCUT 115

AVORTUL, RANĂ DE MOARTE A SUFLETULUI ETNIC..... 116

COMBATERICA DE CĂTRE SFINTELE CANOANE A AVORTULUI PROVOCAT 117

COMBATERICA CANONICĂ A PRACTICILOR „ANTICONCEPȚIONALE“, CU
EFECTE CONTRAGESTIVE..... 118

POEMUL ȘI DRAMA VIEȚII INTRAUTERINE A PRUNCULUI, VIAȚA ÎNTRE
CONCEPERE ȘI ÎMPLANTARE..... 119

APLICAREA SFINTELOR CANOANE, PRIVITOARE LA PRUNCUCIDERE..... 122

CÂTEVA PRINCIPII PRIVITOARE LA APLICAREA PASTORALĂ A SFINTE-
LOR CANOANE, ÎN CAZUL OBSERVĂRII ACESTORA DE CĂTRE DUHOVNICI ȘI
PENITENȚI, POT FI UTILE ȘI EFICIENTE..... 123

SENSUL REALISMULUI ÎN APLICAREA CANOANELOR PRIVITOARE LA PRUNC-
UCIDERE 123

Fecundarea în vitro și diagnosticul prenatal – adevăruri nespuse 127

FERTILITATE ȘI STERILITATE 127

DIAGNOSTICUL PRENATAL..... 128

Diavolul, primul ucigător de oameni, mincinos, și tatăl minciunii 129

DESPRE STĂPÂNIRILE DEMONICE ȘI DESPRE DUHURILE RELE..... 130

ÎNTREBARE DESPRE MULTELE FELURI DE DUHURI RELE..... 131

*OBIECȚIE LA AFIRMAȚIA CĂ PRĂBUȘIREA DIAVOLULUI ȘI-A LUAT ÎNCEPUTUL
DE LA ÎNȘELAREA EVEI..... 136*

*ÎNTREBARE DESPRE ÎNGERII CĂZUȚI, DESPRE CARE FACEREA SPUNE CĂ S-AU
ÎMPREUNAT CU FIICELE OAMENILOR..... 143*

*ÎNTREBARE CUM SE POATE IMPUTA FIILOR LUI SETH UNIREA PĂGÂNĂ CU
FIICELE LUI CAIN, ÎNAINTE DE INTERDICȚIA LEGII 147*

*ÎNTREBARE DESPRE SLĂBICIUNILE SUFLETULUI ȘI DESPRE ASALTUL DAT DE
PUTERILE RĂULUI..... 151*

ÎNTREBARE ASUPRA UNIRII SUFLETULUI CU DEMONII 152

*OBIECȚIE DACĂ DUHURILE NECURATE POT SĂ PĂTRUNDĂ ÎN SUFLETELE
CELOR PE CARE ÎI STĂPÂNESC ȘI SĂ SE UNEASCĂ CU ELE..... 153*

*OBIECȚIE POTRIVIT CĂREIA AR TREBUI SĂ SE CREADĂ CĂ DEMONII PREVĂD
GÂNDURILE OAMENILOR..... 155*

*ÎNTREBARE DACĂ ÎNTRE DEMONI EXISTĂ O ORDINE A ATACURILOR ȘI CUM
SE RESPECTĂ ACEASTĂ ORDINE 156*

*PENTRU CE CHINUIȚII DE DUHURI NECURATE SUNT ÎNLĂTURAȚI DE LA
SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE..... 164*

**Bestialitatea ucigașă cu care demonii s-au pornit
asupra Cuviosului Antonie..... 168**

**Războiul cumplit al diavolilor împotriva Cuviosului Sava
Vatopedinul cel nebun pentru Hristos..... 195**

Introducere

În anul 1932, pe când se afla în Leurda Gârboului, județul Someș, ca administrator parohial, Părintele Ieromonah Nicodim Mândiță a terminat de întocmit o carte ce a numit-o **Cheia Raiului**. Conținutul și motivul care l-a determinat să o scrie, îl aflăm în unul dintre paragrafele precuvântării:

„Văzând cum mulți creștini vin la Sfântul Scaun al Spovedaniei nepregătiți: fără Duh umilit, fără inimă înfrântă și smerită pentru a scăpa de urgia Dumnezeiască, fără cunoștința păcatelor făcute, care le împovărează sufletele, fără hotărârea de a-și îndrepta viața și a face fapte bune cu care să se răscumpere când vor fi puși în cumpăna dreptății (Daniel 7, 10), m-am apucat treptat, treptat, cu vreme și fără de vreme, a aduna: păcatele cu care m-am întâlnit la Spovedanie, cele după întrebările ce se pun la Spovedanie din Molitfelnic și felurite cărți de Spovedanie, (a Preotului Toma Gherasimescu-Roman, a Preotului Antipa Dinescu, Schitul Icoana București, ș.a.) din Pidalion, din Sfintele Pravile și auzite din popor, unde își au cuib, cum și din felurite cărți religioase. Am căutat apoi canonisirile unora din păcate care s-au putut găsi în Pidalion, Sfintele Pravile și Nomocanoane și le-am așezat dedesubt, în notă, pentru a cunoaște fiecare din noi greutatea fiecărui păcat și canonisirea lui, ca atunci când Preotul Duhovnic ne dă canonul, fiecare, în loc de a cârți să ne silim din rășputeri a ne face canonul dat și de putem – adică de vrem – să ne facem și îndoit și întreit canonul dat“.

În felul acesta s-a născut una dintre cele mai documentate și accesibile lucrări în materie de pregătire pentru spovedanie, iar pentru cei sincer interesați, puțința de a discerne unde se încadrează patimile și păcatele lor, în hățișul de nepătruns al „gustărelelor“ ispitorului.

Cartea aceasta este formată din trei părți:

Partea I care cuprinde șapte capitole: „Pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția Cerurilor”; „Începutul Pocăinței”; „Nu lăsați Pocăința pe mâine”; „Grozăvia Spovedaniei fără pregătire”; „Mare este Taina Spovedaniei”; „Calea către Sfânta Spovedanie” și „Folosul canonului de la Sfânta Spovedanie”.

Partea a II-a care cuprinde Îndreptarul de spovedanie cu titlul: „**Oglinda Duhovnicească**, arătătoare rănilor sufletești și doctoriilor vindecătoare”.

Partea a III-a care cuprinde cinci capitole: „Folosul Spovedaniei adevărate”; „Misterul edificării Sfintei Biserici Ortodoxe Universale”; „Care păcate mărturisite rămân neiertate?”; „Binefacerile Pocăinței” și „Sigiliul Spovedaniei”.

În prima parte este prezentată învățătura necesară pentru pregătirea de Spovedanie, în a doua parte se află Îndreptarul de Spovedanie însoțit de învățături, sfaturi și canoane pentru fiecare păcat în parte, iar la sfârșit se află înșirate numai păcatele simple, pentru a fi ușor de consultat și selectat în timpul pregătirii de spovedanie și a notării celor pe care le-am săvârșit. În partea a treia se află învățătura care sfătuiește pe cel se s-a spovedit, ce trebuie să facă și cum să se poarte după spovedanie, pentru a se folosi și îndrepta sufletește.

Datorită numărului mare de pagini care, implicit ar fi dus la un preț de cost al cărții foarte ridicat, pe de o parte, iar pe de altă parte, datorită timpului îndelungat de executare, ar fi produs un blocaj financiar foarte mare, aproape imposibil de suportat, de aceea ucenicii Ipodiaconi ai părintelui Nicodim, care se ocupau cu tipărirea și difuzarea acestor cărți, s-au văzut siliți să le scoată în broșuri de câte 32 până la 48 de pagini, și care să fie imediat difuzate, pentru a putea să scoată pe următoarea, cu banii încasați de la prima. Ca drept dovadă, că tipărirea unei cărți dura foarte mult, datorită nivelului tehnic incomparabil inferior celui de astăzi, la sfârșitul acestei cărți, pe care o avem în față, se află următoarea consemnare: „*Mulțumită Preasfântului Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Care ne-a sprijinit a trece prin multele greutăți întâmpinate în îndelungata vreme a tipării acestei cărți*”.

„*A început a se tipări la Înălțarea Sfintei Cruci (14 septembrie 1932), și s-a terminat de tipărit la Buna-Vestire, (25 martie 1934)*”.

Plinirea tuturor bunătaților Tu ești Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeuul nostru... Umple de bucurie și de veselie sufletele noastre și ne mântuiește pe noi ca un mult milostiv și iubitor de oameni, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”.

Toate titlurile din Partea I-a și Partea a III-a, pe care noi, în ediția nouă le-am transformat în titluri de capitole, în ediția din 1932 ele au fost titluri de broșuri. Numai Partea a II-a, datorită specificului ei nu a putut fi fragmentată și a fost tipărită în formă de carte, având un număr de 400 de pagini.

Datorită crizei economico-financiară pe care o traversăm, ca și părinții Ipodiaconi la vremea aceea (1929-1933), e posibil să fim nevoiți și noi să folosim același mijloc, de a tipări cărțile de învățatură ortodoxă, în format de broșuri.

Partea a II-a în care este cuprins *Îndreptarul de spovedanie* cu toate canoanele, învățăturile și notele explicative, și care a fost numită: „**Oglinda Duhovnicească**, arătătoare rănilor sufletești și doctoriilor vindecătoare”, timp de 11 ani nu a mai fost retipărită, adică până în anul 1943, datorită crizei financiare și apoi a războiului care s-a declanșat. În această perioadă de timp, Părintele Nicodim a lucrat fără preget și pe structura **Îndreptarului de Spovedanie**, care cuprindea: *Păcatele împotriva Duhului Sfânt, Păcatele strigătoare la cer, Păcatele împotriva celor zece Porunci* (din Decalog), *Cele șapte păcate de moarte, Păcatele împotriva milosteniei sufletești și Păcatele împotriva milosteniei trupești*, a adunat materialul necesar și potrivit fiecărui fel de întrebare, și astfel, din această lucrare numită: **Oglinda Duhovnicească**, având un număr de 400 de pagini, s-au născut șase volume care purtau același nume și care în total însumau 3676 de pagini, la formatul în care au fost tipărite atunci. În prezent, ediția a doua din anul 2008, format A5 broșat, însumează 2672 de pagini.

În primul volum sunt tratate *Păcatele împotriva Duhului Sfânt și Păcatele strigătoare la cer*. În volumul al 2-lea sunt tratate *Poruncile I, II, III și IV* din Decalog, în al 3-lea volum, *Poruncile*

V, VI și VII, iar în al 4-lea volum, *Poruncile VIII, IX și X*. În volumul al 5-lea sunt tratate *primele patru Păcate de moarte din cele șapte: mândria, zgârcenia, desfrâul și zavistia*, iar în al 6-lea volum, *lăcomia și mânia*.

Primul volum din **Oglinda Duhovnicească** a apărut în 13 iunie 1943 și ultimul volum în 18 iunie 1947. Având în vedere că în această perioadă de patru ani, pe lângă cele șase volume ale **Oglinzii Duhovnicești**, s-au mai tipărit și alte lucrări (trei volume despre lux) precum și diferite broșuri, ne cuprinde mirarea cum au putut acoperi cheltuiala, cât și timpul necesar pregătirii textului pentru macheta de tipar, întrucât culegerea se făcea manual. În privința activității de tipărire, am aflat din gura Părintelui Ipodiaton Vasile Poiștelea, cel care se îngrijea de tipărirea cărților Părintelui Nicodim, în timpul războiului aflându-se în București, că, în timp ce americanii bombardau Ploieștiul și Bucureștiul, dâșii au tipărit aproape neîntrerupt, pentru faptul că era foarte mare spațiu tipografic liber, și adeseori când se dădea alarmă ei nu întrerupeau lucru, având nădejde că Dumnezeu îi poate apăra chiar și în afara adăposturilor. Tocmai datorită acestui fapt, în anul 1964 s-au găsit în stoc și au fost confiscate 500 000 de volume, însumând 25 t de carte din trei depozite din București și unul din Bunești – Argeș, satul natal al Părintelui Nicodim.

Dar tot atât de minunat este și faptul de a acoperi costurile pentru hârtie, consumabile și manoperă în această perioadă atât de critică și periculoasă. Acest răspuns ni-l dă Părintele Nicodim în textul precuvântării de la **Oglinda Duhovnicească** volumul întâi, prin cele scrise aici: „*Epuizându-se cartea Oglinda Duhovnicească ediția I, acum ne vedem siliți ca să o tipărim din nou cu ajutorul lui Dumnezeu. Mulți creștini dornici de mântuire, care au citit-o, auzind că s-a terminat, ne-au scris din toate părțile, rugându-ne stăruitor să o tipărim din nou și să le-o trimitem, că au mare trebuință de ea. Adeseori ne-au cerut-o și unii din frații preoți, monahi și monahii, spre a o folosi pentru sine și popor. Războiul care ne-a atras și pe noi românii în vârtejul lui vijelios și în scumpetea aceasta mare, ne-a împiedicat de a o tipări*

până în prezent. Anul acesta Dumnezeu ne-a trimis un suflet mare, nobil, pios, plin de râvnă Sfântă pentru această lucrare folositoare Ortodoxiei și mântuitoare de suflete, contribuind cu dărnicie la cumpărarea unei cantități de hârtie pentru retipărirea ei. Lângă acest suflet ales, s-au mai adăugat și alte suflete mărișoare și mai mici, care ne-au împrumutat sub felurite forme, spre a putea păși înainte cu retipărirea acestei cărți atât de folositoare sufletelor creștinești“.

Noi cei de la Editura Agapis, (fondată în 1992) deținând dreptul de autor asupra operei Părintelui Nicodim Mândiță, tipărită și în manuscris, obținut pe cale succesorală prin unicul său frate în viață și a fiilor săi, cât și dreptul de moștenitori testamentari ai ucenicilor săi, părinții ipodiatoni: Vasile Poiștelea și frații Ioan și Constatin Măgirescu, am avut datoria să ne ocupăm de tipărirea acesteia. Cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit să retipărim toate cărțile editate între anii 1924-1948, mai puțin trei lucrări, pe care nu am reușit să le scoatem. De asemenea am tipărit și câteva cărți aflate în manuscris, precum: **Calea sufletelor în veșnicie sau Vămile Văzduhului**, lucrare în două volume, **Priveghiul Creștinesc, Judecata Particulară, Fuga din Sodoma și Gomora, Minunile Maicii Domnului și Caii Apocaliptici**, singurul volum păstrat în dosarele de condamnare din 1964, dintr-un număr de 40 de volume, ale vastei lucrări numită **Priveliști Apocaliptice**, care împreună cu alte manuscrise și cele 25t de carte, au fost orientate la topit, prin hotărârea definitivă și irevocabilă a Tribunalului Militar București.

Dintr-un număr 46 de titluri, tipărite într-o singură ediție, 20 au fost tipărite și în ediția a doua, iar un număr ceva mai mic, prin excelență **Viața Maicii Domnului, Minunile Maicii Domnului și Îndreptarul de Spovedanie**, s-au cerut ca să nu lipsească niciodată, sau pentru perioade de timp foarte scurte. După ce am trecut în revistă pe scurt și cu caracter general situația tirajelor, acum ne vom îndrepta atenția asupra celor șase volume ale cărții **Oglinda Duhovnicească**.

Prima ediție a acestei cărți s-a tipărit între anii 1996 și 1999 iar ediția a doua s-a tipărit în cursul anului 2008. Această lucrare

se poate considera printre cele de căpătâi, datorită faptului că tratează și dezbate, așa cum am amintit și mai sus, o mulțime de greșeli și păcate, pe care le-am săvârșit „*cu voie sau fără de voie, cu fapta sau cu cuvântul, cu știință sau cu neștiință, în timp de noapte sau de zi, cu mintea și cu gândul, cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăirea și cu toate simțirile noastre cele sufletești și trupești, cu care pe Domnul Dumnezeuul nostru L-am mâniat și pe aproapele l-am nedreptățit*“.

Cercetând și aprofundând asupra importanței învățăturilor ce ne îndrumă să cunoaștem cât de vătămătoare sunt păcatele care ne seduc și robesc și cât de necesare sunt virtuțile care ne luminează și înobilează viața, la un moment dat ne-a atras atenția întrebările celor Zece Porunci. În acest timp s-a născut ideea unei lucrări de sine stătătoare care să cuprindă toate învățăturile adunate și pregătite de autor în cele trei volume ale **Oglinzii Duhovnicești** și îmbogățirea tematicii fiecărei Porunci cu învățături potrivite, culese și din celelalte scrieri ale Părintelui Nicodim, cât și din alte scrieri duhovnicești ale Sfinților Părinți sau ale unor erudiți teologi, folosind, de la caz la caz, ca sursă chiar și internetul, cu specificarea adresei de unde a fost cules textul respectiv.

După ce au fost pregătite câteva volume, le-am prezentat Preasfințitului Părinte Galaction pentru verificare din punct de vedere teologic ortodox, cu rugămintea de a fi tăiat fără milă orice lucru neclar, mergând până la anularea a tot ce s-a lucrat. Preasfinția Sa a tratat lucrurile cu competență și obiectivitate, în ce privește conținutul, și pe deasupra a consemnat în corectură greșelile strecurate la culegerea textelor, pentru care îi mulțumim cu recunoștință.

Datorită faptului că autorul întrebărilor din cuprinsul celor Zece Porunci, cât și a învățăturilor explicative, adunate și din celelalte scrieri ale sale, este Părintele Nicodim Măndiță, am găsit de cuviință ca să-l trecem ca autor pe Sfinția sa, în semn de prețuire și iubire fiască. Pentru aceasta cerem iertare de la cititori și îi rugăm să nu considere că ne ascundem în spatele Părintelui, ca și cum ne ferim să fim cunoscuți, având ceva de dosit. Tocmai

din acest motiv, pentru a nu fi înțeles greșit, am recurs la această lungă și poate obositoare „introducere“.

Noi considerăm că orice creștin, orice rang ar deține, dacă dorește cu sinceritate să ofere Mântuitorului Hristos, un dram de iubire și recunoștință, pentru jertfa Sa cea Sfântă, nu va mai căuta niciodată să afle cât și ce i se cuvine să primească pentru ceea ce a făcut.

Editura

Explicarea Decalogului

Decalogul are o valoare absolută și veșnică, fiind temelia întregii învățături morale. Valoarea lui absolută se explică prin concordanța sa deplină cu dispozițiile legii morale naturale, a cărei consecință este. De aceea, se spune despre Decalog că este „glasul ordinii morale celei veșnice a lui Dumnezeu“. După expresia unui teolog, „Decalogul accentuează unitatea și spiritualitatea lui Dumnezeu și pune cinstirea lui Dumnezeu în fruntea tuturor datoriilor morale, chiar și sfințenia gândului, și reglementează raportul dintre oameni, rămânând neatacabil până azi“.

Decalogul (Ieș. 20, 2-17) este pecetluirea dumnezeiască a îndreptarului sădit dintru început de Creator în firea noastră, ca să ne călăuzească pe căile vieții. Înainte de a fi scrise pe table de piatră, aceste porunci au fost întipărite de Dumnezeu în cugetul și inima protopărinților noștri. Dar după căderea lor în păcat, a fost nevoie ca aceste porunci să fie din nou amintite în fulgere și tunete, în sunete de trâmbiță (Ieș. 19, 16), să fie săpate în piatră și așezate de Moise în Chivotul Legii, din altarul Cortului Sfânt.

Cu toate că Decalogul este temelia moralității, așa precum rezultă din însăși ființa religiei mozaice, totuși el a devenit baza adevăratei morale numai atunci când a fost completat cu idei mult mai înalte și mai valoroase în sensul și în spiritul profeților, dar mai ales în spiritul învățăturii evanghelice (cf. Mt. 5, 20-48). De aceea în explicarea Decalogului va trebui să ținem seama și de aceste considerații.

*Porunca a VI-a:
«SĂ NU UCIZI»*

Porunca aceasta oprește ridicarea vieții cuiva, adică atât omorul sau uciderea cât și sinuciderea.

Viața este cel mai prețios dintre bunurile cu care cineva a fost înzestrat de Dumnezeu și premisa tuturor celorlalte bunuri. De aceea omul are datoria s-o prețuiască, s-o păstreze și s-o îngrijească: „Căci nimeni niciodată nu și-a urât trupul său, ci-l hrănește și-l încălzește pe el“ (Efes. 5, 29). Omul a fost făcut de Dumnezeu, trup și suflet, iar viața sa pământească trebuie să păstreze legătura nedespărțită a acestora, cu atât mai mult cu cât trupul este templul Duhului Sfânt (1 Cor. 6, 19).

Dar dacă fiecăruia viața sa îi este atât de scumpă, atunci el trebuie să prețuiască tot astfel și viața aproapelui său. Îi este, deci, oprit să atenteze la integritatea trupei sale și cu atât mai mult îi este oprit a-i ridica viața sau a-l ucide. A ucide pe cineva înseamnă a-i ridica viața trupei sale, deci a-i ucide trupul, ceea ce nu e identic cu uciderea sufletului, care e un păcat și mai mare decât uciderea trupei sale (Mt. 10, 28).

Tot de păcatul uciderii trupei se fac vinovați cei ce se folosesc de aproapele lor la săvârșirea unor munci istovitoare, care îi grăbesc sfârșitul și ce supun pe aproapele lor la pedepse fizice crunte (bătăi, schingiuri etc.); cei ce nu dau hrană suficientă servitorilor lor; cei ce pun în primejdie în orice fel viața aproapelui lor. De acest păcat se fac vinovați cei ce cu bună știință încuviințează sau practică întreruperea sarcinii (avortul); femei căsătorite sau necăsătorite, medici, părinți sau soți care își dau consimțământul etc.

Porunca a VI-a oprește și ridicarea vieții proprii sau sinuciderea. După doctrina Bisericii, Dumnezeu este Creatorul omului celui dintâi și al întregii vieți. De aceea, nimeni nu are vreun drept asupra vieții sale decât singur Dumnezeu. Iar întrucât omul trăiește în societate, înseamnă că prin ucidere sau sinucidere se calcă nu numai datoria iubirii față de aproapele sau față de sine, ci și datoria dreptății, căci se lipsește societatea de un membru al ei, deci se nesocotește și se calcă și dreptatea socială. De aceea Sfânta Scriptură socotește uciderea un păcat strigător la cer (Fac. 4, 10).